

αυτή η πόλη

Η Αθήνα μικραίνει διαρκώς. Περιορίζει συνεχώς τον χώρο της. Οι εκθέσεις, τα μουσεία, τα λάιβ, οι θεατρικές σκηνές αφορούν όλο και λιγότερους. Όχι γιατί όλα αυτά δεν έχουν κάτι να πουν ή δεν παρουσιάζουν κάποιο ενδιαφέρον. Αλλά γιατί κάθε μέρα περισσότεροι εισέρχονται στο βασίλειο του αποκλεισμού. Άνεργοι (με τον νέο ορισμό που απαιτείται για να αντιληφθούμε την συνθήκη σήμερα), επισφαλείς, ανασφάλιστοι, άστεγοι. Ποτέ άλλοτε μια βόλτα στο κέντρο της Αθήνας δεν σου έδειχνε τόσο ξεκάθαρα και τόσο γεμάτα την έννοια της περιθωριοποίησης. Με αυτή την έννοια, ο χώρος της Αθήνας μικραίνει διαρκώς. Ο τόπος που οι ζωντανοί ζουν, εργάζονται, «προοδεύουν», διασκεδάζουν, κάνουν τουρισμό είναι μερικά πολύ συγκεκριμένα οικοδομικά τετράγωνα. Η υπόλοιπη πόλη είναι ο τόπος αυτών που απομακρύνονται συνεχώς από το κέντρο της ζωής, από εκεί που συμβαίνουν τα πράγματα.

Η νέα Αθηνολατρεία δεν υπολογίζει λοιπόν καθόλου το εξής: Η Αθήνα δεν είναι πια αυτή η γλυκόπικρη συνάντηση Δύσης και Ανατολής, δεν είναι η πόλη που συνάντησε ο Μίλερ και οι υπόλοιποι ξένοι περιηγητές συγγραφείς, μια πόλη με αργούς ρυθμούς, αμέτρητες δυνατότητες, θυμόσοφους αγαπητικούς του αλκοόλ και όλο το μέλλον του κόσμου μπροστά της. Δεν είναι επίσης η δυτική πρωτεύουσα όπως την εννοούν όσοι λένε Παρίσι την περίμετρο του Πομπιντού. Αντιθέτως η Αθήνα πια έχει πλησιάσει το Παρίσι από άλλο δρόμο. Είναι μια άγρια μητρόπολη, σκληρή και έτοιμη να επιτεθεί ανά πάσα στιγμή. Αυτό βέβαια δε σημαίνει ότι είναι μια πόλη νεκρή, άδεια από χαρά και ανθρώπους.

Από τη Δευτέρα που έτυχε να δω (άλλο) ένα άγριο σκηνικό σκεφτόμουν ότι ήθελα να γράψω κάτι που να ξεκινάει λέγοντας ότι αυτή η πόλη είναι ένα τεράστιο στόμα. Σέρνεται στο δρόμο και καταπίνει τους πάντες. Αλλά δεν είμαι ποιητής, δεν μπορώ

να εκφραστώ λιτά και καίρια, δεν μπορώ, όπως γίνεται αντιληπτό, να αποφύγω τη φλυαρία.

Έτσι, την περασμένη Τρίτη αντί να σημειώσω αυτό που έβλεπα σήκωσα το κινητό, αυτό δεν είναι άλλωστε το νέο μας συλλογικό αντανakλαστικό; Στα ακουστικά έπαιζε τυχαία ένα κομμάτι του Duke Ellington. Ύστερα, επί τρεις μέρες, κατέγραψα διάφορα στιγμιότυπα, κοινά και συνηθισμένα. Άτακτα πλάνα, κουνημένα, χωρίς φως ή με πολύ φως. Το ασυνάρτητο βίντεο δεν μπορεί να εξηγήσει ή να επιχειρηματολογήσει για τίποτα. Είναι απλά το κείμενο που δεν μπορώ να γράψω και που ξεκινάει λέγοντας, «αυτή η πόλη».